

สรุปผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการศึกษา

การศึกษานี้เป็นการศึกษาปฏิบัติการ (operations study) เพื่อศึกษากระบวนการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการจัดการความปวดในผู้ป่วยเจ็บ หน่วยงานอุบัติเหตุและฉุกเฉิน โรงพยาบาลกำแพงเพชรและวัดประสิทธิผลภายหลังการดำเนินการ โดยอิงกรอบแนวคิดการใช้และการประเมินผลการใช้แนวปฏิบัติ ของสภาวิจัยทางการแพทย์และสุขภาพแห่งชาติ ประเทศออสเตรเลีย (NHMRC, 1999, 2000)

กลุ่มตัวอย่างการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการจัดการความปวดในผู้ป่วยเจ็บ หน่วยงานอุบัติเหตุและฉุกเฉิน โรงพยาบาลกำแพงเพชรคือ ผู้ที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป ได้รับบาดเจ็บจากอุบัติเหตุ โดยไม่มีการบาดเจ็บที่ศีรษะร่วมด้วย ที่เข้ารับการรักษาที่หน่วยงานอุบัติเหตุและฉุกเฉิน โรงพยาบาลกำแพงเพชร จังหวัดกำแพงเพชร โดยแบ่งเป็น 2 กลุ่มคือ กลุ่มตัวอย่างก่อนการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิก จำนวน 200 ราย และกลุ่มที่มีการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกจำนวน 255 ราย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษานี้มี 2 ประเภท คือเครื่องมือในการดำเนินการศึกษา ได้แก่ 1) แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการจัดการความปวดในผู้ป่วยเจ็บของสมาคมพยาบาลแห่งออนตาริโอ (RNAO, 2007) ที่แปลและแปลย้อนกลับโดยอัจฉรา สุคนธทรัพย์ และ สุภารัตน์ วังศรีคุณ (2554) โดยเลือกเฉพาะข้อที่สามารถนำมาใช้ได้ ในสถานการณ์การดูแลผู้ป่วยที่หน่วยงานอุบัติเหตุและฉุกเฉิน 2) คู่มือการจัดการความปวดที่พัฒนาโดยผู้ศึกษาและ 3) อุปกรณ์ที่ใช้ในการจัดการความปวด ประกอบด้วย อุปกรณ์ในการจำกัดการเคลื่อนไหวโดยการดาม เช่น แผ่นไม้ อุปกรณ์ที่ใช้ในการประคบเย็น เช่น เจลประคบเย็น และเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ประสิทธิภาพของการใช้แนวทางคลินิกสำหรับการจัดการความปวดในผู้ป่วยเจ็บ ได้แก่ 1) แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคลของผู้บาดเจ็บ 2) แบบบันทึกข้อมูลผลลัพธ์ด้านผู้ป่วยเจ็บ ประกอบด้วย ผลของการบรรเทาความปวด โดยใช้มาตรวัดบอกระดับการรับรู้ความปวดที่ลดลง (verbal rating scale perceived relief [VAS-PR]) ซึ่งได้รับการพัฒนาโดย สโลแมน และคณะ (Sloman et al., 2006) โดยแบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้ 1) ความปวดไม่ลดลง 2) ความปวดลดลงเล็กน้อย 3) ความปวดลดลงปานกลาง 4) ความปวดลดลงมาก 5) ความปวดลดลงทั้งหมด และ 3) แบบ

ประเมินความพึงพอใจของผู้ใช้บริการต่อการจัดการความปวด โดยใช้แบบสำรวจระดับความพึงพอใจ ที่ประยุกต์แนวการประเมินผลลัพธ์ของการจัดการความปวดของสมาคมความปวดแห่งประเทศไทย สหรัฐอเมริกา (American Pain Society [APS]) ที่แปลโดย อัจฉรา สุคนธสรณ์ และแปลย้อนกลับ โดย สุภารัตน์ วังศรีคุณ (อัจฉรา สุคนธสรณ์ และ สุภารัตน์ วังศรีคุณ, 2554) ซึ่งผู้บาดเจ็บสามารถเลือกข้อความที่บ่งชี้ถึงระดับความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการความปวด แบ่งเป็น 6 ระดับ ดังนี้ 1) ไม่พึงพอใจอย่างมาก 2) ไม่พึงพอใจ 3) ไม่พึงพอใจเล็กน้อย 4) พึงพอใจเล็กน้อย 5) พึงพอใจ 6) พึงพอใจอย่างมาก

การศึกษานี้ ผู้ศึกษาเป็นผู้รวบรวมข้อมูลประสิทธิผลการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิก สำหรับการจัดการความปวดในผู้บาดเจ็บ หน่วยงานอุบัติเหตุและฉุกเฉินจากกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม โดยรวบรวมข้อมูลกลุ่มตัวอย่างก่อนการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกในช่วง 2 เดือน ตั้งแต่เดือน สิงหาคมถึงเดือนกันยายน พ.ศ. 2555 จำนวน 200 รายดำเนินการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกตั้งแต่ เดือนตุลาคม พ.ศ. 2555 และรวบรวมข้อมูลผลลัพธ์ในกลุ่มตัวอย่างผู้บาดเจ็บหน่วยงานอุบัติเหตุ และฉุกเฉิน โรงพยาบาลกำแพงเพชร ที่มีการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิก ในช่วง 2 เดือน ตั้งแต่เดือน พฤศจิกายนถึงเดือนธันวาคม พ.ศ. 2555 จำนวน 255 รายและนำข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์ทางสถิติ

ผลการศึกษาพบว่า

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้บริการระหว่างการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกร้อยละ 78.04 มีผลของการบรรเทาความปวดมีความปวดลดลงมากจนถึงทั้งหมดในขณะที่กลุ่มก่อนการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกมีร้อยละ 11.50
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้บริการระหว่างที่มีการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิก ร้อยละ 86.67 มีความพึงพอใจในการจัดการความปวดตั้งแต่พึงพอใจและพึงพอใจอย่างมาก ในขณะที่กลุ่มก่อนการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกมีเพียงร้อยละ 17

ข้อเสนอแนะในการนำผลการศึกษาไปใช้

1. ควรส่งเสริมให้มีการพัฒนาความรู้ และทักษะสำหรับการจัดการความปวดในผู้บาดเจ็บ เพื่อพัฒนาคุณภาพในการจัดการความปวดผู้บาดเจ็บ
2. ควรส่งเสริมให้มีการนำแนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการจัดการความปวดในผู้บาดเจ็บ หน่วยงานอุบัติเหตุและฉุกเฉิน มาใช้เป็นงานประจำเพื่อพัฒนาคุณภาพในการจัดการความปวดผู้บาดเจ็บ โรงพยาบาลกำแพงเพชรต่อไป

2. ควรมีการติดตามทบทวนหลักฐานเชิงประจักษ์ให้ทันสมัยอย่างสม่ำเสมอ เพื่อนำมาเพิ่มเติมในการพัฒนาแนวปฏิบัติทางคลินิกให้ทันต่อองค์ความรู้ที่เกิดขึ้นมาใหม่ และมีความเหมาะสมกับหน่วยงานหน่วยงานอุบัติเหตุและฉุกเฉินเกิดประสิทธิภาพสูงสุดต่อการจัดการความปวดในผู้ป่วยเจ็บ

ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

1. ควรรวบรวมกลยุทธ์ที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงการปฏิบัติมาใช้อย่างต่อเนื่อง เพื่อให้เกิดการปฏิบัติตามแนวปฏิบัติทางคลินิกที่ยั่งยืน
2. ควรมีการศึกษาค้นคว้าจากการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการจัดการความปวดในผู้ป่วยเจ็บอย่างต่อเนื่อง เพื่อนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพในการจัดการความปวดผู้ป่วยเจ็บต่อไป